

«...Десь чути страшний рев хуртовини — її сила безмежна. Люті тут зими...

Звір лежав у сніговій перині та дивився у щілину, крізь яку бачив неозорий простір. Зітхав. Стримував сльози. Цієї миті в ньому було більше людяності, ніж у людях,

які вирішили його переслідувати. Образи не залишилося. Тільки смуток.

Раптом вовк нашорошив вуха — донеслося знайоме виття. Певно, десь далеко нишпорила зграя інших вовків. Він знав, що туди люди не наважаться поткнути свої носи: страх — одна з притаманних людині рис. Та й скільки було тих мисливців? Купка, яка могла хіба одну звірину злякати. Перед грізною силою у них не було нічого.

Це був його шанс. Обережно визирнувши, вовк вийшов назустріч снігу в пошуках своєї зграї...»

Хтось затулив юнакові очі долонями та гаркнув на вухо «Вгадай!». Остап перелякано випручався та озирнувся. Перед ним стояли троє хлопців і дві дівчини — його нові друзі.

— Ти чого? — вигукнув той, хто затуляв Остапові обличчя.

— Дурень! Ну й налякали ви мене...

— Та годі тобі! Сьогодні відірвемося!

— Посиділи би краще в ресторані чи поспівали б у караоке ...

— А там теж можна все це робити! Ти чого рюмсаєш? Ще тебе вмовляти треба, диви який...

— Та я ж лише запропонував, — усміхнувся Остап. — Просто незвично це все для мене...

— Ну от і звикнеш! — весело щебетали друзі.

Компанія неквапом рушила бруківкою в бік клубу. Дівчата трималися за руки. Хлопці гомоніли про своє,

нове у житті. Дійшовши до одного з будинків, побачили скляні двері та вивіску над ними.

— То що, рушаймо? — запитав один із них і відчинив двері.

На друзів звалилася какофонія звуків. Музика, теревені, крики, пісні — все злилося в одне й намагалося розчавити. Крізь густий туман цигаркового диму видніли лише невиразні силуети людей та хворобливі промені штучного світла.

За барною стійкою шугали склянки і пляшки — бармени знали свою справу і вправно керували процесом. Стійку було заставлено напівпорожніми бокалами та новими порціями питва. Дехто з відвідувачів спілкувався біля бару, смакуючи напої.

Наступний зал нічим не вразив. Це був затишний куток зі столами й канапами, де хлопці сиділи компаніями з таким виглядом, ніби на щось чекали.

Остап мав зазирнути до останньої зали, щоби по-справжньому оцінити клуб. В очі вдарив мільйон променів барвистого світла — вони роїлися всюди, відображаючись у дзеркалах. Фантастичну картину доповнювала скромна сцена, куліси якої ще було зачинено.

— Ну що? Подобається? — посміхнувся Остапів друг.

— Непогано, еге ж! Тільки забагато всього... Якщо ти розумієш, про що я, — розгублено відповів Остап.

— Вже десь примостімося, бо всі нормальні місця позаймають!

— А де тут убиральня? — запитав хлопець. — Мені руки помити б.

— Отам, навпроти барної стійки!

Юнак пішов у вказаному напрямку, прокладаючи собі шлях. Йому здавалося, що на нього всі дивляться, ніби він іде під сотнею яскравих прожекторів.

У туалеті метушня була ще більшою: стояла черга до кабінок, дівчата перед дзеркалами підфарбовували вії, а поміж відвідувачів никала прибиральниця.

Зайшовши до кабінки, юнак із подивом зауважив, що вона не зачинялася. За перетинкою почув метушіння та кашель.

— Допомога потрібна? — наївно запитав Остап.

— От дідько! І тут не дадуть удвох побути! — почувся у відповідь хлопчачий голос.

— Від допомоги не відмовимося, любчику, якщо третім будеш! — долучився інший голос із нахабними нотками.

Залишивши вбиральню, юнак хотів якнайшвидше повернутися до друзів. Відвідувачів у клубі побільшало. Здавалося, що по кількох хвилинах він розпуститься по шитому, точнісінько як у казці про рукавичку. Несподівано хлопця затиснуло сталевими лабетамі.

— Ну що, крихітко, потанцюємо? — гаркнув у вухо хтось.

— Даруйте, але я відмовлюся, — чемно відповів Остап. — Я тут із друзями.

— Та чорт із ними! Поїхали до мене додому — я тебе трохи розважу, малюче! — криво посміхнувся чоловік років під сорок.

— Ні, дякую..., — у відповідь усміхнувся хлопець. — Я тут відпочиваю.

— Хах! Усе зрозуміло! Корони поначіпляють і кадять мужиків! Хлопчику, ти навіть не уявляєш, від чого відмовляєшся! Хочеш, бабок підкину? Не обділю!

Остап, випручавшись із обіймів, побіг, розштовхуючи відвідувачів, до друзів. Сівши за столик, він зрозумів, що більше не зрушить із місця.

— Ти чого такий злий? — весело запитали друзі.

— Та все нормально. Просто мені тут не дуже комфортно.

— Зараз усе буде добре! От-от почнеться шоу-програма.

Несподівано увірвалася музика та відчинилися куліси, що закривали сцену. Вийшов конферансьє та оголосив ім'я актора, який мав виступати. Та цього Остап не почув, бо шквал оплесків і вигуків заглушив ім'я, і воно потонуло в емоціях глядачів.

На сцену вийшла вродлива пані на високих підборах, у сяйві штучних діамантів і різнобарвному макіяжі, який пасував би повії. Залунала знайома пісня, і хлопець помітив, що виконавець просто розтуляє уста під звуки фонограми й ритмічно рухається.

Емоції актора були дуже контрастними і мали вельми неприродний вигляд. Придивившись, Остап із подивом зрозумів, що це чоловік, який пародіював жінку.

Після кількох пісень і нового виконавця «шоу-програма» завершилась, і знову залунали ритми танцю.

Люди кружляли на танцмайданчику, знайомилися та спілкувалися.

Остапові стало нудно, і, перепросивши, він залишив клуб. Викликав машину, запалив цигарку та замислився. Він розумів, що більше ніколи не повернеться до клубу. Розчарування — більш нічого ці відвідини йому не принесли. Не таким він уявляв нічне життя спільноти.

Сівши в машину, хлопець думав про своє. Недарма він шукав людину, з якою можна буде вибудувати стосунки. Тоді й необхідність у клубі відпаде. А якщо буде нагода туди приходити, то зі своїм хлопцем. У нічній темряві він сам до себе іронічно посміхнувся. Для вирішення проблеми не вистачало тільки однієї дрібнички — хлопця.

По двадцяти хвилинах Остап був удома. Вклавшись у ліжко, юнак вирішив написати смс хлопцеві, з яким мав побачитися до відрядження. На диво, відповідь прийшла дуже швидко та була позитивною. Остап солодко заснув у передчутті приємного дня.